

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

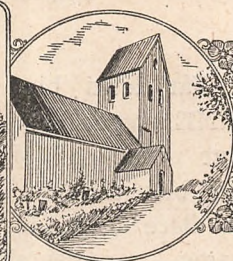
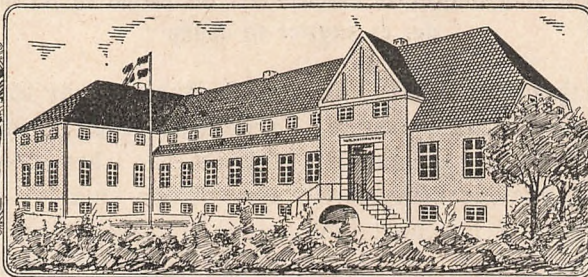
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

December 1948

„Bed og arbejd.“

40. Aarg. Nr. 12

Lidt til Eftertanke, III

Den yndigste Rose er funden

Denne, en af vore bedste Julesalmer, for ikke at sige den bedste, er skrevet omkring 1735, mens Brorson var Præst i Tønder.

Seks Gange omtales Rosen i den. Den har været Yndlingssalme for mange. Ja, det er godt at have saadan en Yndlingssalme, som Sind og Tanker atter og atter vender tilbage til. — Der var en ung Mand, der havde denne Salme som den kæreste blandt dem alle. Han havde selv oplevet, hvad der staar i det andet Vers; Han havde tabt Guds Billedets Frugter: Sandhed, Renhed, Ydmyghed, Kærlighed, Godhed, Sagtmodighed og Lydighed.

Men han havde ogsaa hørt Kærlighedens Tordentale i Vers 5 og 6 og faaet „Jesus i Tale“. — Nu var han Soldat. Han sad Aftenen før Slaget med sin kære Salme foran sig. Han anede, at han næste Dag vilde miste Livet, men han hvilte trygt i Salmens sidste Ord: „Min Rose jeg aldrig vil miste“.

Han faldt i Slaget. Men i sit sidste Brev til de to derhjemme, anførte han hele det sidste Vers. De to fik Taarer i Øjnene, men Tak og Fred i Hjertet.

Lad denne Salme faa Lov til at være Livets Julesalme til dig.

Th. Rendtorff.

Bestyrelsesmøde

*med meget betydningsfulde beslutninger for skolen og for de hjem,
der er knyttet til denne*

Når dette blad kommer NNH. og NNE.s specielle vennekreds i hænde, har mange af jer læst en avisnotits, der blev udsendt af skolens bestyrelse til flere dagblade, eller I har hørt om sagen fra anden side.

Notitsen lød omtrent således: Ved et bestyrelsesmøde på NNH onsdag d. 8. novbr. meddelte forstander Kaag og hustru, at de ønskede at fratræde pladsen som forstanderpar for at søge anden lærervirksomhed.

Bestyrelsen takkede forstanderparret for trofast arbejde gennem over 17 år og bevilgede afskedsanmodningen. Derefter opfordrede den landbrugs-kandidat Kristensen og hustru, der gennem ca. 20 år har været tilknyttet højskolen som lærerfolk, og som derigennem også er afholdt af skolens elev- og vennekreds, overtage pladsen. Dette indvilgede de i. Det er tanken, at 1. april 1949 skal være skæringsdagen for nyordningen.

Gamle elever og venner vil naturligvis spørge: Hvad ligger der bag denne kortfattede meddelelse?

Jeg skal her give en udførlig redegørelse.

Først: Den trufne afgørelse er blevet til efter grundige overvejelser, megen bøn og i allerbedste forståelse mellem bestyrelsen, det tilkommende og det afgående forstanderpar.

Når min kone og jeg tænker tilbage på årene fra aug. 1931 til beslaglæggelsen i

1943, står disse år for os som lykkelige arbejdsår med store vanskeligheder (skolen var i begyndelsen forgældet og elevholdene små, vi selv havde mange mangler), meget og strengt slid, men tillige en tid, hvor vi følte os støttet og båret af venners trofaste kærlighed og tillid og af forvisningen om, at vi var på den plads, som ikke alene mennesker, men også Gud havde givet os.

Vi oplevede efter få års forløb at få voksende elevhold, at se skolens økonomi bedret meget væsentligt og at få gennemført mange forbedringer og en ikke ubetydelig ombygning med indrettelse af et godt skolekøkken og husflidslokale. Vore børn voksede op i gode og sunde omgivelser.

Så kom tyskertiden. Den lagde sig tung og knugende hen over skolen ved dens beslaglæggelse, og hvad denne tid betød af legemlig og åndelig anspændelse for at stå sandt og ret, og hvad det betød til tider at gå fra forhandlinger med tyskerne's stab under forblommene eller åbenlyse trusler, det skal man vist have gennemlevet for helt at forstå det, og dog skal det siges, at tyskerne stort set opførte sig korrekt mod os.

Fra skolens tilbagegivelse ved kapitulationen til efteråret 1947 var genopbygningsår. Sporene efter besættelsens hærværk skulle udslettes, erstatningsaftaler træffes, elevhold atter modtages, forventningsfuld og glad

travlhed, fra tidlig morgen og som regel til sen aften.

Så kom den alvorlige sygdomsperiode i vinteren 1947—48. Vi mødte som aldrig før venners kærlighed og forbøn, mens min kone svævede mellem liv og død, og vi fik lov at få min kone hjem igen og lov at se, at nogle af kræfterne og hendes vante energi vendte tilbage, men lægerne sagde tillige, at vi ikke kunne vente, at hun nogen sinde ville blive helt rask.

Samtidig kom der dalende, stærkt dalende, elevtilgang til skolen, som forøvrigt også til andre skoler. Vi begyndte for alvor at overveje, om Gud var ved at sætte punktum for vort virke ved NNH og NNE. Bestyrelsesmedlemmer og de ganske få venner, vi ellers drøftede sagen med, sagde: Slå de tanker af hovedet, I er vokset sammen med gerningen. Vi har tillid til jer og vil støtte jer i arbejdet efter yderste evne og gøre, hvad vi kan for at lette arbejde og ansvar for fru Kaag. — Vi har forsøgt at arbejde videre under de ændrede kår, og vi har meget at takke for, også i denne forholdsvis korte tid. Men der voksede en stærk følelse frem hos os af, at det var rigtigt, at vi gik ind i anden virksomhed.

Efter at vi havde forelagt dette ved et forretningsudvalgs møde den 29. november, bad man os overveje endnu engang og lade foretage en ny undersøgelse af min kone ved overlæge Espersen, Holstebro.

Hans udtalelse kan samles i tre hovedpunkter: Når hensyn tages til den meget alvorlige sygdom sidste vinter har fru Kaag det over forventning godt. Men der er ingen tvivl om, at det af læge-

lige grunde ville være meget ønskeligt, om fru Kaag kunne lettes væsentligt for arbejde og ansvar, og det kan ikke ventes, at et kurophold vil kunne give nogen væsentlig bedring.

Efter dette syntes vi, at vejen er os vist.

Vi kan i tiden forlade en skole i god stand, praktisk talt gældfri, med en trofast vennekreds stående bag sig, vi har et lærerpar, som bestyrelsen og vi har tillid til kan overtage og videreføre skolen, og som elever gennem 20 års virke ved skolen har lært at respektere og holde af.

Vi var klare over, at vor forbliven ville betyde en økonomisk belastning for skolen, idet vi skulle have dyr medhjælp, og selv har vi ikke midler til at klare dette, men hvad værre var: Vi følte, at det ville blive utilfredsstillende, når vi ikke kunne give skolen fuld arbejds- og åndelig indsats i det daglige og ved de mange fester, der skal og må være på en højskole. Vi har set så mange blive siddende så længe i en gerning, at det, de havde bygget op, sygnede hen, og man sagde: Hvorfor gik de dog ikke, mens tid var! — Det ville vi nødigt opleve for vort vedkommende.

Jeg har altid holdt af at arbejde med og blandt børn, og håber og tror, at jeg må få lov at gøre en gerning blandt disse i en årrække, og for min kone vil det være en meget væsentlig lettelse og bedring i arbejdskår, om vi får et lærerembede. Det vil helt anderledes svare til hendes kræfter. Man kan sige, at det er tidligt at trække sig tilbage, når man er 50 år, men det er heller ikke for at lægge op, at vi søger ind i en

anden livsgerning — tværtimod.

Om nogle af jer skulle vide et sted, hvor man kan bruge os som lærerfolk, vil I gøre os en stor vennetjeneste ved at lade os det vide, vi tænker nærmest på at komme til en Skole på landet eller i en mindre by.

Det er for tidligt endnu at skrive afskedsartikel til jer — men jeg må vist tilføje, at skolen, dens bestyrelse, Kristensens og vi i de nærmeste dage og i den kommende tid vil have meget stor brug for og være meget taknemmelig for vennensind, forståelse, medarbejde og først og sidst forbøn.

Tak, om vi må stole på jer også i dette.

Og så ønsker vi jer alle en glædelig og god jul med hjertefred og juleglæde i hus og hjem.

Gud velsigne det nye år for jer alle, for vor skole, alle dens medarbejdere og for os alle.

Alle vore børn har det godt.

Hjertelig hilsen.

*Olaf, Birgit, Folmer, Arne, Niels Gunnar,
Ingrid og Niels Mølgaard og jeres hengivne
Dagmar og Laurits Kaag.*

Kære tidligere elever og andre gamle venner!

Selv om vi længe har vidst, at der var lang, måske ringe udsigt til, at fru Kaag igen kunne magte opgaven som husmoder på højskolen, og selv om vi vidste, at der var bestyrelsesmøde på højskolen, og at forstander Kaags tænkte på at fratræde, så kom det alligevel som en voldsom overraskelse, da skolens formand, provst Rendtorff, kom og meddelte os, at det nu var afgjort, at forstander Kaags rejste til 1. april og forespurgte, om vi ville overtage stillingen. Provst Rendtorff havde svagt antydnet spørgsmålet otte dage i forvejen; men vi havde ikke tænkt os, at det blev aktuelt. Det blev det altså alligevel, og vi går nu med meget blandede følelser.

Vi er for skolens skyld kede af det; thi forstanderfamilien har mange venner, som også har været skolens venner; og det må befrygtes, at en del af

disse glemmer vor skole, når familien Kaag er borte.

Det gør os også ondt for forstander Kaag med familie, thi vi syntes, de havde en skøn gerning, og vi forstår, det kan være svært, når sygdom forhindrer, at den gerning, man havde tænkt sig som sin livsgerning, ikke længere kan magtes men må opgives.

Dernæst er vi bestyrelsen taknemmelige for den store tillid, den har vist os ved at betro os stillingen som forstander Kaag og frues afløsere, samtidig med, at vi er ikke så lidt ængstelige for opgaven. Et kendt salmevers udtrykker så nogenlunde den bøn, der bor i vore hjerter:

Du, Helligaand, mig raade,
Giv Visdom mig og Naade,
Giv Glæde til dit Raad!
Mit Kald mig helligt være,
Giv Mod til Kors at bære,
Og i Guds Himmel Del og Lod!

En Hilsen fra den danske Brigade

Men vi er også glade, thi vi ved, at skolen har mange venner, der vil bede og arbejde for vor skoles sag, og som ikke vil svigte, selv om medarbejderne skifter. Vi synes, vi har noget på Hjertet, som vi gerne vil bringe videre. Vi vil af al vor evne søge at give eleverne et godt skolehjem, hvor de om muligt kan få hjælp til at leve livet og klare dagens gerning, og hvor de må få en god og fornøjelig tid.

Vi er også glade for, at Frk. Mikelsen har lovet at blive, men foreløbig ved vi ikke mere om, hvem der bliver vore medarbejdere.

Vi beder jer, der er skolens venner, om I vil arbejde med på vor skoles fremtid. Der er mange, der godt vil på højskole, men som aldrig kommer af sted, fordi der ikke er nogen, der tilskynder dem til at skrive efter program. Det er også værd at gøre opmærksom på, at det er bedst at søge understøttelse inden 1. januar, men at der også er mulighed helt til 10. marts. Især kan de, der af en eller anden grund har haft en lille årsindtægt, forvente god understøttelse.

Hjertelig Hilsen
Agnes og A. Kristensen.

Vi har den Glæde at bringe nedenstaaende Brev fra den danske Brigade. Det giver Stof til Eftertanke og kalder paa vor Forbøn.

Tyskland, December 1948.

Den 5. Oktober 1948 lige efter Mørkets Frembrud kørte et Tog med danske Soldater over den danske Grænse mod Syd. Det var 18. Bataillons Soldater, der var paa Vej mod Brigadeomraadet i Tyskland.

Naar der som her skal skrives lidt om Forholdene hernede, saa kunde det godt skrives saadan, at Læserne vil sige, naar de er færdige: „Ja, det er nu vistnok ikke saa tosset at være Brigadesoldat“. Det kunde ogsaa let skrives saadan, at Læserne vil tænke, naar de er færdige: „Det var nu ikke godt, jeg nogensinde skulde blive Brigade-soldat“. Sagen skal dog ikke her belyses fra nogen af de Sider, men saa godt jeg kan, vil jeg belyse Forholdene rent sagligt.

Mens vi var hjemme i Danmark, lod vi os gerne fortælle, at naar vi kom til Tyskland, fik vi det godt. Militærmæssigt har vi det ogsaa godt; men der var jo en Del, der troede, de kunde opføre sig, næsten som de vilde, naar de kom hened. Det er der en Del, der har reddet sig en Spjældtur paa.

Vi faar hernede ca. 220 Cigaretter om Maaneden. Nogle synes, det er meget, men det viser sig, at det kniber for mange at faa dem til at slaa til, Vi faar ogsaa ca. 100 gram fyldt Cho-

kolade om Ugen, det er jo noget, Soldaterne hjemme i Danmark ikke faar. For at faa vor Fritid til at gaa paa en god Maade, har „Folk og Værn“ arrangeret en Del. — Der er f. Eks. Fritidsundervisning i mange forskellige Fag, der er Sløjd, Bogbinderi og Sport indenfor de forskellige Grøene.

I hver Garnison er der desuden et Soldaterhjem. I Wilhelmshafen og Aurich er det KFUM.s Soldaterhjem, mens det i Oldenburg er Dannevirke og her i Jever Det grundtvigske Soldaterarbejde, der har Hjemmene. Her i Jever har vi dog vore Bibeltimer paa Soldaterhjemmet; men udenfor den Tid savner vi jo noget af den Aand, som vi er vant til fra KFUM.s Soldaterhjem hjemme i Danmark.

Brigaden har for nylig haft Besøg af Sekr. Holger Hansen fra KFUM.s Soldatermission i Danmark. Han var en Aften i hver Garnison. Den sidste Aften, han havde hernede, var her i Jever, hvor han kom til fra Aurich. — Denne Aften var fra de Ledendes Side arrangeret som en Underholdningsaften, og skønt vi havde en civil Mand fra Danmark imellem os, kunde der ikke afses saa megen Tid, at han kunde holde en Tale til os, det blev kun til et Interview, hvad vi KFUM.ere var meget skuffede over. I dette Interview blev han bl. a. spurgt, om han vilde vælge at komme til Brigaden eller blive hjemme i Danmark, hvis han var ung Soldat og stod overfor Valget. — Han svarede lidt tøvende: „Ja, jeg tror nu, jeg vilde vælge Brigaden, for jeg mener, at de, der kommer hened, ser og oplever en Del, som Hjemlandets Soldater ikke kender Mage til“.

Da han havde sagt dette, blev der synlig Uro i Salen, og mange trippede irriteret i Gulvet eller kom med Udbrud af forskellig Slags.

Vi, der er hernede, er jo nok klar over, at vi ser og oplever en Del, som de, der er derhjemme, gaar glip af. Men den Opfattelse, som mange har, at et halvt Aar ved Brigaden er næsten det samme som en stor Turistrejse, det vil vi meget have os frabedt.

Til jer derhjemme vil jeg sige: — Bed for os, som skal være hernede“, at vi som Besættelsesmagt, maa udøve en Besættelse, der fuldt ud er den danske Nation værdig.

En særlig Hilsen sendes alle Lærere og Elever fra Vinteren 1946—47.

J. V.

JULEN 1948

Fryd dig i Guds velbehag
på denne juledag —
al verdens folk og skare!
Gud vil os åbenbare
sin søn, vor juleglæde,
af glæde må vi græde. (Kingo).

Med disse ord vil jeg gerne ønske bladets læsere en velsignet jul, samtidig vil jeg gerne takke for alle de hilser, jeg i året har modtaget, og sidst men ikke mindst for den venlighed og gæstfrihed jeg mødte alle vegne hos gamle elever i oktober måned.

Johanne Mikkelsen.

Eleveholdet vinteren 1948-49

1. række fra venstre: Ivan Madsen, Ydby. Helmuth Madsen, Kibæk. Erik M. Madsen, Jebjerg. Laurits Friis Nielsen, Timring, Laurits Nielsen, Bøvling, Fåre. Peder Nygaard, Sevel, Vinderup. Aksel Oddershede, Nors. Arthur Pedersen, Bøvling, Fåre. Ejvind Svendsen, Astrup, Hjørring. Gunnar Søndergaard, Ydby.

2. række fra venstre: Kristian Flugt. Jens Østergaard, Tversted. W; Asta Munck. Annelise Andersen. Gertrud Kaag. Ingrid Mølgaard. Fru Kaag. Forstander Kaag. Folmer Kaag. Frk. Mikkelsen. Kandidat Kristensen. Niels Sørensen, Hunnerupgaard, Odense.

3. række fra venstre: Johannes Kaag. Hans Buus, Vang, Thisted. Frede Christensen, Ny Bjergby, Sj. Verner Gregersen, Vesløs. Preben Jakobsen, Randers. Herman Jensen, Billund. Alfred Markussen, Ø. Assels, Mors. Lund M. Mortensen, Mygdal, Hjørring. Johannes Mulvad, Fur. Johannes Møllgaard, Lourup, Gørding. Johan Nielsen, Søndergaard, Viborg. Jørgen Terp Nielsen, Vemb.

4. række fra venstre: Arne Andersen, Thisted. Morten Arentsen, Skarrild, Kibæk. Gunnar Balle, Balle, Silkeborg. Henning Christensen, O. Viskum, Ørum, Sdl. Svend Aage Christensen, Ullits. Sv. Christensen, Skern. Egon Grimstrup, Kølstrup, Fyn. Sigurd Hansen, Kirkehyllinge, Sj. Kristian Johannesen, V. Bjerge, Sdr. Felding. Knud Kamstrup, Tørring, Lemvig. Anders Kattenhøj, Vejrum, Struer. Jens Ludvigsen, Kallerup, Lyngs.

Hvo vilde mere gaa bespændt i disse Højtidsdage?

Glade Jul synger vi; men faar du en glad Jul? Der er i alt Fald mange, der ikke faar det; de gaar bespændt, fordi der er noget, der trykker. Det var nok værd for saadanne at overveje Overskriften her, der stammer fra Brorsons Salme: „I denne søde Juletid“!

Jeg har selv gaaet i Kirke en Juledag — uden Glæde, fordi mit Sind var haardt tynget; men da vi saa efter Prædiken sang: „Hvo vilde mere gaa bespændt i disse Højtidsdage“? — da lysnede det brat i mit Sind, og mine ængstelige Tanker maatte vige.

Der lød jo et glad, et godt Budskab: „Frygt ikke“, og Budskabet var for hele Folket — altsaa maatte jeg ogsaa være glad.

Hvorfor er vi Mennesker bespændte? For det er vi, naar Børnene undtages. I de unge Aar frygter man vel især for, at „Lykken“ skal gaa ens Dør forbi. Vi andre, der har fundet „Lykken“, frygter for, at vi skal miste den, enten ved et knusende Slag, eller den skal smuldre for os. Nogle er med en vis Ret bange for, at deres Penge ikke skal slaa til i disse dyre Tider, medens andre frygter for, at de ikke magter de kommende Dages Krav. Mange er bange for deres Børn, fordi Verdenssituatio-

nen er ond og ødelæggende, set fra et godt Hjems Standpunkt. — Jo, Frygten er en reel Plage, selvom den ofte er ubegrundet. Og tænk saa paa dem, der har oplevet, at Frygten var alt for godt begrundet, dem, der ikke synes, de nogensinde kan blive glade igen. Der er især dem, der har mistet deres eneste barn. — Barnet, der plejede at yde det allerstørste Bidrag, for at Julen kunde blive en rigtig festlig Jul — hvad enten det var en lille Stump, der rigtig kunde fryde sig over Julens ydre Herlighed, eller det var en noget større, der med alvorligt Ansigt lyttede til det glade Budskab, og sværest er det vel der, hvor Barnet var voksent og plejede at komme hjem og ligesom bringe Julestemningen med sig. Aah, hvor kan Sorgen, der skyldes Savn være hjerteskrærende, men dem med de stærke Selvbeprejdelse, de har det maa-ske allerværst. Der er dem, der føler, at de glemte — eller med Vilje undlod — at vise Godhed mod deres Forældre eller andre, som stod dem nær, men som nu er borte. Der er dem, der har øvet Uret i Handel, i Skattesager eller i mere personlige Forhold, f. Eks. brugt onde eller ubetænksomme Ord, der har gjort andre ulykkelige. Eller hvordan

med alle de Gange vi kunde og burde have hjulpet et Menneske? Vi tænkte maaske ogsaa paa at gøre det, men fik det aldrig gjort.

Tungere end andre af Jordelivets Byrder er de Kvaler et aandeligt vaagent menneske maa lide, naar Guds Fred ikke kan findes — eller er blevet borte igen. Der var Mennesker, der havde oplevet Frelsen i Jesus Kristus og i Taknemmelighed og med Glæde havde givet sig hen for at tjene og følge ham alle deres Dage. De blev saa maaske stillet Ansigt til Ansigt med Alvoren saaledes, at de maatte regne med, at den Dag var nær, da Gud vilde gøre deres Livs Regnskab op, og dette bragte dem til at se tilbage over det Liv, der var levet — om der var noget, der duede, og de fandt maaske lidt; men stort set følte de, at Livet var mislykket. Da fik de Brug for Barmhjerlighed som aldrig før; men de følte sig dybt og frygteligt overbeviste om, at de havde svigtet saaledes, at Gud — trods al Langmodighed — retfærdigvis havde maattet opgive dem, og saa gik de ind i det store Mørke: Anfægtelsen.

Saaledes kan vi gaa bespændte, og Aarsagerne kan være mange og vidt forskellige, de kan endda være indbildte, og Folk, der kunde have det godt, har det strengt, fordi de ikke ejer den rigtige tillidsfulde Barnetro, men er fulde af Bekymringer.

Den Slags Folk kan have godt at at høre følgende Ordskitte, der fandt Sted mellem en ældre og en yngre. — Efter at de havde talt om et eller andet, gik de hver til sin Side, og den ældre sagde saa, idet de begyndte at gaa: „Man skal da heller ikke tage Bekym-

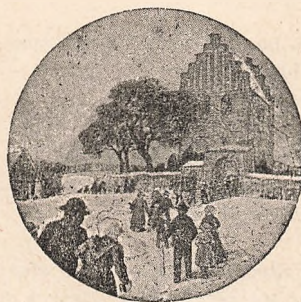
ringer paa Forskud“. „Jo, vi skal“, svarede den yngre. „Hvad siger du“? sagde den ældre barsk., „Jo, for ellers faar vi dem da ikke“, var det rammende Svar. Omsider blev de to enige om, at det var Sorgerne, man ikke skulde tage paa Forskud, men var der nogen af dem, der kunde lade være? Givet er det, at Bekymringerne ligger som en umaadelig Byrde paa mange Sind; men det er ogsaa givet, at i Julebudskabet er Lægedom for den Slags, naar det bliver rigtigt favnet, modtaget i troende Hjerter.

Skriften siger om Frelseren: „At vi, friede fra vore Fjenders Haand, skulde tjene ham uden Frygt i Hellighed og Retfærdighed“. (Luk. 1,74-75). I en af vore gode Sange staar der: „Frelst i min Jesu Arme fra min Bekymringshær“.

Hvad er der mere at sige? Naar Jesus kom netop for at frelse fortabte, saa sig ham Tak i Syndenødens og Anfægtelsens Stund, og naar han saa i Tilgift vil tage vore Bekymringer og Sorger, fordi han har Omsorg for os, ja, saa maa vi da sige til alle, der vil søge til Julens Herre: Glædelig Jul.

Hjertelig Julehilsen fra

Kirsten, Agnes og A. Kristensen.

Vi synge vil...

Jeg vil med denne sang ønske alle dette blads læsere en rigtig glædelig jul og et godt og velsignet nytår; en særlig hilsen til elevholdet 1945—46. R. N.

Mel.: Et barn er født i Betlehem.
*Vi synge vil, som engle sang
for fårehyrderne engang
ved Betlehem.*

*Et barn er født til denne jord,
i ham alverdens frelse bor,
o, tænk, hvor stort.*

*Det fødte barn er Jesus Krist,
som kommet er fra himlen hist,
Guds egen søn.*

*Det barn, som blev i krybben lagt,
har sejret over mørkets magt,
vi priser det.*

*Og midt i denne onde tid
til os han kommer skær og blid
med glæde stor.*

*Vi mennesker i syndens magt
Kan aldrig få vor tak udsagt
på rette vis.*

*Men bo, o, barn i hjertet vort,
da bliver for os livet stort —
evindeligt.*

*Og lad os fejre julen her
med glade sind, trods syndigt ler
vort hjerte glæd.*

*Ja, glæden her skal blive stor,
men større der hvor Herren bor,
Gud, før os did!*

HØJSKOLEPOST

Det er underligt at tænke på,
at vi snart er ved juleferiens begyndelse. — Eleverne og vi andre er begyndt at komme i julestemning. Men endnu glider vi dog jævnt i det. — Som sædvanligt er der ugentlige K. F. U. M.-møder — en avis er sat i gang, og et diskussionsmøde har været afholdt, hvor man drøftede det altid brændende problem: Forholdet mellem husbond og tyende.

Vor julefest
afholdes den 21. december. — Endnu har komiteen ikke givet os festens program, men vi glæder os i spændt forventning. Juleferien varer fra den 22. ds. til 5. januar.

Vi har haft besøg
af flere fremmede talere både på skolen og i missionshuset, og vi har været til koncert på seminarieret, hvor organist Lund og frue gav os en god aften. Af fremmede talere på skolen nævner vi, at provst Rendtorff har holdt bibeltid, korpssekretær Elis Hansen har fortalt og instrueret om spejderarbejde, landssekretær Peder Jensen har holdt foredrag om Sydslesvig og sammen med lærer Jeppesen, Fur, fortalt om og instrueret i KFUM.s UA arbejde.

Arbejdet går ellers sin

vante gang i klasser, gymnastiksal og husflidsskole, sidst nævnte sted får man jo det mest synlige bevis for flid og arbejde, mange tager det med hjem som en billig og kærkommen julegave.

På grund af ekstra

travlhed i anledning af det i bladet omtalte bestyrelsesmøde og for at få resultatet af dette meget betydningsfulde møde med i vort blad, er vi sent på vej med indsendelse af stof til bogtrykkeren denne gang. Vi håber dog, at bladet når rettidigt frem inden jul, ellers kender I nu grunden og tilgiver os forhåbentlig. — Bladet følges denne gang af mange ekstra tanker og hilsener til hver især af jer.

Københavnerkredsen.

Mandag den 10. januar kl. 20 kalder vi i Københavns-kredsen til nytårsfest; alle gamle nissumelever og venner indbydes og opfordres hjerteligt til at komme, og kom rigtig mange, så vi kan få en festlig aften med en god optakt til det nye år 1949.

Mødet afholdes på „Marthabo”, Peter Bangsvej 12.

To, der deler værelse, men ikke passer tøj sammen

En søster eller bror har før os været elev i N. N.

Vi modtager gerne nogle

enkelte nye elever efter nytår. — Har I en at sende?

Til sommerskolen

er det bedst for højskolens vedkommende at søge understøttelse før 1. januar. Det kan dog nås at søge indtil 15. marts. Til efterskolen kan man også søge nu, men forøvrigt vente helt til maj.

Kristensen og jeg sender gerne program, skema og alle oplysninger.

Samlet i V. Femhøj i Råsted sender vi forstanderfamilien samt hele lærerstaben og alle vore kammerater de bedste ønsker om en god jul.

Anna Borum (37). Evald Borum (37-38). Harald Sidelmann (38-39). Astrid Sidelmann (40). Martha Hedegaard (40). Johannes Jensen (40-41). Niels Sidelmann (40-41). Rigmor Refskou Poulsen (43).

En god bog

kan man med rette sige om Skovgaard-Petersens »Fadervor i Livets Strid«. (Lohses forlag, 5,50). Det er en erfaren kristens stærke tale om barnebønnen. Godt, om mange ville købe den og læse den med eftertanke.

I anledning af NNHs 25 årsdag

har jeg med tak modtaget 103 kr. til skolen. Har flere lyst at sende en gave, modtages den gerne på giro nr. 36844, Laurits Kaag.

Kære Kammerater 35-36

Hvor er I henne, man hører aldrig noget fra jer? Jeg tænker her paa Vandremappen. Det er nu 14½ Maaned, siden jeg sendte den ud, og i den Tid har jeg kun hørt fra 4 (fire) og jeg skulde have haft den igen paa mindre end et Aar. Gør mig den Glæde at faa lidt Skub i den og lad mig faa at vide, hvor den er, og det omgaaende. En glædelig og velsignet Jul ønskes alle Venner af Højskolen, Forstander, Lærere og Elever.

Kjeld Hansen, Alsøgaard, Holeby.

Vandremappernes Besøg

»Budbringeren I« 41/42 d. 13. Nov.

Sommerskolen 1932 d. 29. Nov.

»Guldsnoren« 1941 d. 30. Nov.

Kandidatens Møder

3. Juledag i Resen (Struer)

4. Juledag i Nr. Nissum

5. Juledag i Gudum Vestj

Jyske Kvier til salg

Jeg har de sidste par år haft ekstra 9-10 tdr. land i forpagtning. Dem kan vi ikke beholde, da ejendommen har skiftet ejer.

Jeg har derfor tre gode kvier til salg: 1) En kælvkvie kælver 9. Februar. 1. og ærespræmie i Lemvig, 1. præmie amtsskuet i Holstebro 1948. M. kåret m. 7 point. Højeste ydelse 189 kg smør. F. Enggaard Tamp. Stb. 5078. Fm. gensn. af 3 år 270 kg smør. 2) Kvie 13 måneder. M. efter 1. kalv 191 kg smør, efter 2. kalv 261 kg smør. Fm. i 3 første år: 175 kg (233 dage) 211,214 kg smør. 3) Kvie 9 måneder. M. i 3 sidste regnskabsår 187, 182 og 186 kg smør. F. som 2).

Adresseforandringer

Sommerskole

- 1948 Frk. Lydia Jespersen, Sdr. Theager, Vinding, Sørvad - L. J., »Stentoft«, Vildbjerg.
- 1947 Frk. Ruth Væggesø, Nørholm, Skave, Holstebro - R. V., c/o Syerske Marie Jensen, Viborgvej 30, Holstebro.
Frk. Lissy Kristensen, Grønhedens Mark, Sæby - Fru Lissy Andersen, Birkmose Fælled, Lyngsaa, Sæby.
- 1946 Frk. Maja Nielsen, De gamles Hjem, Vinderup - Fru Maja Clausen, Aal, Vinderup.
Frk. Margrethe Laursen, c/o Vandborg, Flintebjerg Allé 4, Randers - M. L., c/o Vognmanden i Frederiksdal, Kjellerup.
- 1943 Sygepl. Frk. Ruth Højrup Johansen, Sindsygehospitalet Oringe, Vordingborg - Samme, Folkekuranstalten Hald, Viborg.
Fru Sinne Nielsen, Grønnerup, Farsø - S. N., c/o Holger Nielsen, Hornum.
- 1942 Frk. Lis Madsen, Grynderup Skole, Nørager - L. M., Bendzvej 2³ th., Københ. F.
Frk. Elly Marie Pedersen, De gamles Hjem, Ulfborg - E. M. P., De gamles Hjem, Holstebro.
- 1941 Frk. Ella Brunhøj, Lægeboligen, Sdr. Omme (evt. Blichersvej 5, Brande) - Fru Ella Bruun Lauridsen, Tyregodsvej 30, Brande.
Frk. Sofie Nielsen, Ryesgade 31, Aarhus - S. N., Grønnerup, Durup.
Fru Elly Støy, Skovbakken 15, Skive - E. S., Søby, Højslev.
Fru Bager Jørgensen, Vesterg. 58, Skern - Samme, Kirkegade 18, Aulum.
- 1940 Frk. Anna Lis Østergaard, Malle, Thisted - A. L. Ø., Søndbjerg Børnehjem, Uglev.
Frk. Christine Hejsel, P. Bangsvej 12, København F. - Kredssekretær Frk. Christine Hejsel, Graasten.
- 1935 Frk. Magda Christensen, Frilands Allé 18, Valby - M. C., Skt. Lukasvej 7, Hellerup.
(Flere Adresseforandringer næste Nr.)

Udgivet af

Nr. Nissum Højskoles Elev- og Venneforening

Redigeret af Forstander L. Kaag

M. CHRISTENSENS BOGTR. STRUER